

AŞIK VEYSEL ŞATIROĞLU

Ben giderim adım kalır
Dostlar beni hatırlasın
Düğün olur bayram gelir
Dostlar beni hatırlasın
Can bedenden ayrılacak
Tütmez baca, yanmaz ocak
Selam olsun kucak kucak
Dostlar beni hatırlasın...

Aşık Veysel, hayatini anlattığı bir şiirinde "Üçyüz-onda gelmiş idim cihana" diyor. Yıl 1894 oluyor hesapça. Sivas'a bağlı Şarkışla ilçesinin Sivrialan Köyünde dünyaya gelmiş. Anası Gulizar, bir yaz günü koy dolaylarındaki Ayıpınar merasına koyun sağmaya gittiğinde; oracıkta bir yol üstünde doğurmuş Veysel'i. Göbeğini de kendi eliyle kesmiş. Yaman kadınmiş Gülizar ana. Bebesini bir çaputa sarıp yürüye yürüye köye dönmüş. Babası Ahmet; bebenin adını Veysel koymuş. Yıllar geçmiş aradan büyümüş, konuşmuş, yürümüş Veysel çocuk. Böylece yedi yaşına varmış. O yıl bir çiçek hastalığı salgını olmuş Sivas'ta. Küçük Veysel de yakalanmış. Sol gözünde, cicegin beyi çıkmış kendi deyimiyle... Göz akıp gitmiş. Sağ gözüne de perde inmiş, önceleri. Yalnız ışığı seçebiliyormuş, bu gözünü. Babasına "Çocuğu Akdağmadeni'ne götür, orada bu gözünü açacak bir doktor var." demişler. Sevinmiş Ahmet emmi. Gel gör ki talihsizlik yine yakasını bırakmamış Veysel'in. Bir gün inek sağarken babası yanına gelmiş. Veysel ansızın donuverince; yakında bulunan bir değneğin ucu öteki gözüne girivermiş. O göz de akıp gitmiş böylece. Veysel'in Ali adında bir ağabeyi ve Elif adında bir kız kardeşi varmış. Hepsi çok üzülmüşler Veysel'in kötü kaderine.

Babası meraklı adammış. Halk ozanlarından şiirler okuyup ezberleterek avutmaya çalışmış oğlunu. Sivas'ın köyleri saz sairleriyle dolu. Onlar da ara sıra gelip Ahmet emminin evine uğrarlarmış. Veysel ilgiyle dinlermiş calip söylediklerini. Babası, oğlunun ilgisini görünce; bir saz alıp vermiş ona. İlk saz derslerini, babasının arkadaşı olan Çamşılı Ali Ağa'dan almış. Ve gitgide, kendini iyice saza vermiş Veysel. Unlu Halk ozanlarının şiirlerini çalıp söylemiş bir zaman. Yirmibes yaşındayken (1919) anası, babası Veysel'i Esmâ adında bir kızla evermişler ve kısa süre sonra ikisi de göçüp gitmiş bu dünyadan (1921). Acı üstüne acı gelmiş, ama bitmemiş talihin kötü oyunu. İkinci çocuğu on günlükken, anasının memesi ağzına tıkanarak ölmüş, ardından da karisi yaşmalarıyla evden kaçmış. Bu olay çok koymuş Veysel'e. Daha dertli olmuş ve iyice içine kapanmış. Karisi koyup gittiğinde bir kızı varmış Veysel'in. Daha bir yasını bile bitirmemiş. İki yıl kucağında gezdirmiş Veysel, ne çare o da yaşamamış. Bu sıralar Veysel'i yeniden evermişler. Bu karisi çocuk vermiş Aşığa. Biri olmuş, iki oğlan, dört kız, altısı sağ. Onlar da 18 torun vermiş Veysel'e.

Aşık Veysel, Cumhuriyetin Onuncu yıl dönümüne rastlayan 1933 yılına kadar, başka ozanların şiirlerini çalıp söylemiş. Kendi deyişlerini söylemekten utanır, çekinirmiş. O yıllarda sairlerimizden rahmetli Ahmet Kutsi Tecer tanımış Veysel'i. Onun ışık tutuculuğuyla Veysel'in şiirleri aydınlığa kavuşmuş. Veysel; şairliğinin gelişmesinde Tecer'in büyük yardımlarını gördüğünü söylerdi her zaman. Veysel'in gün ışığına çıkan ilk şiiri Gazi Mustafa Kemal Pasa için söylediği: "Türkiye'nin ihyası Hazreti Gazi" mısrasıyla başlayan şiirdir. Bundan

sonra bütün yazdıklarını calip söyler olmuştı. 1933 yılına kadar, köyünden dışarı hemen hemen hiç çıkmadığı halde; bundan sonra bütün yurdu dolaşmış, yurdunun çeşitli şehirleriyle kasabalarını, köylerini yakından tanımıştır. Halk ozanlarından en çok Karacaoglan'ı, Yunus'u, Emrah'ı, Dertli'yi severdi. Çağımızın ozanlarından Ahmet Kutsi Tecer'in ayrı bir yeri vardı Veysel'de. Onun aracılığıyla Koy Enstitülerinde bir süre saz öğretmenliği de yapmıştı Veysel. Sırasıyla Arifiye, Hasanoğlan, Cifteler, Kastamonu, Yıldızeli, Akpınar Koy Enstitülerinde bulunmuştu. 1952 yılında İstanbul'da büyük bir jübilesi yapılan Aşık Veysel'e 1965 yılında Türkiye Büyük Millet Meclisi, "Anadilimize ve Milli Birliğimize yaptığı hizmetlerden dolayı" özel bir kanunla vatani hizmet tertibinden aylık bağlamıştı.

Veysel'in bir başka özelliği daha vardı; köyünde ve çevresinde ondan önce bir tek meyve ağacı olmadığı halde, Sivrialan'da ilk meyve bahçesini o yetiştirmişti. Hem öyle bir bahçe ki, içinde elmadan kayısıya, kirazdan cevize kadar türlü türlü meyve ve çiçek vardı. Veysel, kardeşlerinin yardımıyla bu bahçeyi yapmaya başladığı zaman köylüleri "Atalarımız bunca yıl böyle bir iş yapmamışlar, su kor

adam onlardan iyi mi bilecek ki böyle ise kalkıştı?" demişler. Birkaç yıl sonra ağaçlar yetişmiş, meyve vermiş. Köylüler önceki dediklerini hatırlayıp utanmışlar ve bu defa "O kor değilmiş, meğer kor olan bizmişiz diyerek Aşık Veysel'i kutlamışlar. iste böylesine uzağı gören bir insandı o... Yetmiş yıl karanlık bir dünyada yaşadı (ölümü 21 Mart 1973). Fakat karanlık gözlerindeydi yalnız, içi apaydınlıktı, şiirleri de öyle... Halk şiirimizin bu güçlü ozanı yarım yüzyılı aşkın bir süre yazdıklarıyla, calip söyledikleriyle çevresine ışıklar saçtı. Sanırım şimdi de mezarında son uykusunu ışıklar içinde uyuyordur. Yalnız çağımızda yaşayanlar değil, bizden çok sonra yaşayacaklar da "Dostlar Beni Hatırlasın" şiirini unutmayacaklar ve her zaman rahmetle anacaklardır.

yazan: Ümit Yaşar Oğuzcan

Kaynak: <http://www.turkuler.com>

Beni Hor Görme Gardaşım

Beni Hor Görme Kardeşim
Sen Altındın Ben Tunç Muyum
Aynı Vardan Var Olmuşuz
Sen Gümüşsün Ben Saç Mıyım

Ne Var İse Sende Bende
Aynı Varlık Her Bedende
Yarin Mezara Girende
Sen Toksun Da Be Aç Mıyım

Kimi Molla Kimi Derviş
Allah Bize Neler Vermiş
Kimi Arı Çiçek Dermiş
Sen Balsın Da Ben Cec Mıyım

Topraktandır Cümle Beden
Nefsini Öldür Ölmeden
Böyle Emretmiş Yaradan
Sen Kalemsin Ben Uç Muyum

Tabiata Veysel Aşık
Topraktan Olduk Kardeşik
Aynı Yolcuyuz Yoldaşık
Sen Yolcusun Ben Bacmıyım

UZUN İNCE BİR YOLDAYIM

Uzun ince bir yoldayım
Gidiyorum gündüz gece
Bilmiyorum ne haldeyim
Gidiyorum gündüz gece

Dünyaya geldiğim anda
Yürüdüm aynı zamanda
İki kapılı bir handa
Gidiyorum gündüz gece

Uykuda dahi yürüyorum
Kalmaya sebep arıyorum
Gidenleri hep görüyorum
Gidiyorum gündüz gece

Kırkdokuz yıl bu yollarda
Ovada dağda çöllerde
Düşmüşüm gurbet ellerde
Gidiyorum gündüz gece

Şaşar Veysel işbu hale
Gah ağlaya gahi güle
Erişmek için menzile
Gidiyorum gündüz gece

GÜZELLİĞİN ON PAR'ETMEZ

Güzelliğin on par'etmez
Bu bendeki aşk olmasa
Eğlenecek yer bulaman
Gönlümdeki köşk olmasa

Tabirin sığmaz kaleme
Derdin dermandir yareme
İsmin yayılmaz aleme
Aşıklarda meşk olmasa

Kim okurdu kim yazardı
Bu düğümü kim çözerdi
Koyun kurt ile gezerdi
Fikri başka başk'olmasa

Güzel yüzün görülmezdi
Bu aşk bende dirilmezdi
Güle kıymet verilmezdi
Aşık ve maşuk olmasa

Senden aldım bu feryadı
Bu imiş dünyanın tadı
Anılmazdı Veysel adı
O sana aşık olmasa